

**„ Felragyog fényünk,
Krisztus reményünk!**

**Feltámadt Krisztus,
vigadjunk! ”**

Matthias Grünewald Feltámadás
oltárképe az isenheime i oltárról

(1512-1516)

Uram, nem vagyunk méltó...

Pécsváradi Gábor ferences szerzetes az 1500-as években Jeruzsálemben járt.

Könyvében leírja a tűz csodát, mely szerint kiválasztanak három-négy igaz keresztényt, akik elvégzik a szentgyónásukat, vezekelnek, mezítláb a Szent Keresztet a vállukon hordozzák. A Szentsírnál kérik Istent, hogy küldjön tüzet az égből, amellyel meggyújtják először a Húsvéti gyertyát, majd az összes hívő gyertyáját, kezdve a pátriárkán és a királyon.

Ha nem kapnak tüzet az égből, akkor azt saját méltatlanságuknak tulajdonítják, és még hatszor-hétszer megkerülik a sírt, sírással és jajgatással, hogy kiesdjék a csodát.

A ferences szerzetes azt írja, hogy az ő napjaiban ez a csoda már nem történik meg, mert az életszentség megfogyatkozott, és a keresztények között az egység felbomlott. Ezért két embert zárnak be a sírba a szertartás előtt, akik kovakővel csiholnak tüzet, az égi csodát utánozva.

Tavaly, amikor zárt ajtók mellett ünnepeltük a Húsvétot, ez a leírás jutott eszembe. Az a gesztus, amikor nem történik meg a csoda, és ezért a kiválasztott emberek önmagukat hibáztatják. *Uram, nem vagyok méltó...* És még jobban imádkoznak.

Valahogy ilyen lett az idei Húsvét. Vágytunk rá, hogy megünnepeljük. Hogy összegyűljünk és átéljük Jézus megváltásának a misztériumát.... És ismét zárt lesz a templom....

Selma Lagerlöf *A Gyertyaláng* című novellában emlékezik meg erről a hagyományról.

(https://www.szepi.hu/irodalom/kedvenc/kt_130.html)

A főszereplő Raniero di Raniero hóstetteket hajszolva eljut a Szentföldre, és érdemei jutalmául harmadiknak gyűjthetja meg a lángot a Húsvéti gyertyáról. Megfogadja, hogy ezt a lángot elviszi Firenzébe. Az út alázatosságra tanítja, hiszen a gyertya lángját bármilyen kis szellő könnyen ki tudja oltani.

Idén nem tudjuk majd a vigília szertartáson meggyújtani a gyertyáinkat a Húsvéti gyertyáról. Ilyen korlátozott lesz a Húsvétunk.

Kérjük Istentől, hogy tegyen csodát, adjon nekünk lángot, hogy az igazi Világosságot mégis el tudjuk vinni az embereknek.

Jézus megtalálásában sikeres, áldott Húsvétot kívánok!

Kálmán Józsi a.

Online cursillós keresztút – 2021. március 27. este 8 óra

Ebben a nagyböjtben mindannyiunk számára egészen mást jelent a lemondás, a böjt, a kereszt. Lemondtunk a személyes találkozásokról, a meghitt beszélgetésekről, az ölelésekről. Dilemma, hogy az Istennel való kapcsolatunk hogyan maradhat személyes, meghitt, átölelős.

Erőfeszítéseink arról szólnak, hogyan érezzük meg az Úr jelenlétét az online misén, online áldozásban, az online keresztúton.

Pali, a férjem, 1999-ben egy súlyos tüdőműtéten esett át. Fél évig tartott a lábadozása. Ezalatt kezdett neki a téglási templom keresztútjának megfestéséhez.

Jézus kínszenvedése, halála beköltözött a nappalinkba, a mindennapjainkba. A fájdalom, a szenvedés erőteljesen a fókuszba került. Lecsendesült, az Isten akaratát kutató időszak volt ez. Hordoztuk Pali betegségének keresztjét. Azt gondoltuk, hogy Jézussal együtt hordozzuk a keresztet. Pedig ő hordozta a miénket is.

Egyre jobban vártuk a gyógyulást, a feltámadást.

És amint a napokban olvastuk az evangéliumban: *„Az Istennek semmi sem lehetetlen.”* Megtörtént a gyógyulás, elkészült a Keresztút.

ÚrJézus! Életünk története összefonódik a tiéddel. Most, amikor végiggondoljuk életünket a te utad mentén, segíts rátalálni a nehézségeinkre, reménytelenségeinkre, bűneinkre. Add kegyelmedet, hogy az irántad való szeretetünk még jobban elmélyüljön, és nyilvánuljon meg a kapcsolatainkban, közösségünkben, keresztény életünkben, a világban. Amen.

Várdai Judit

Pilátus elítéli Jézust – Földes Mari

Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged!
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Mióta ismerem Szedő Dénes ferences szerzetes keresztútját, az első állomásnál mindig az általa írt két rövid sor jut az eszembe: *Mosakodni hasztalan. Urad áll itt szóttalan.* Ítélet és szóttlanság. Ítéltkezés és magyaráztkodás.

Az elmúlt héten egy ultrahangos vizsgálatra kellett mennem. Az időpontot még a zárások előtt kaptam. Az Uzsoki kórházba szótt, amely közben covid kórház lett. Már az is nehéz döntés volt, hogy elmenjek-e egyáltalán, kockáztatva azt, hogy megfertőződöm, de ha nem megyek, kockáztatom azt, hogy valamit elmulasztok, ami esetleg hosszú távú következményekkel jár. A bennem lévő aggodalmak még inkább nehezítették a döntést.

Végül elmentem. Időben ott voltam, várakoztam, türelmesen, majd fokozódó ingerültséggel. Fél óra, egy óra, sok ember, szintén várakoznak. Nem hívnak és az ajtó nem nyílik. Mindenféle gondolat cikázott a fejemben, mit is csinálhatnak benn, miért várakoztatnak, nemcsak engem, hanem a többi izguló beteget. Egyre indulatosabb voltam belül, és egyre keményebb mondatokat fogalmaztam meg magamban a benn lévő orvosokról, asszisztensekről. Hát mit képzelnek! Miért nem mondanak már valamit. Vagy másfél óra múlva nyílt az ajtó és kitoltak egy ágyon egy középkorú férfit, takaróval letakarva, a holmija a lábánál, zavarban volt a helyzete miatt, nem tudta, mi is fog most vele történni, kérdezgette az ápolót, aki éppen, hogy csak válaszolt. Látva ezt a kiszolgáltatott embert, megdöbbsentem, magamon: milyen könnyen és felületesen ítéltkezem mások felett, milyen gyorsan fogalmazok meg sarkos véleményt, minősíték embereket és helyzeteket a körülmények ismerete nélkül, és anélkül, hogy megpróbálnám bele képzelni magamat az ő helyükbe. És ezeket mindig meg is tudom magyarázni.

És eszembe jutott a cursillóban elhangzó elmélkedés témája, Krisztus három pillantása. Ez is ilyen volt. A férfi kiszolgáltatott helyzetéből rám akkor Jézus nézett szóttlanul. Nem vádlóan, nem haraggal és indulattal, de ez a néma pillantás ráébszettett szeretet nélküli, ítéltkező magatartásomra.

Jézusom, segíts, hogy ne engedjek a pillanatnyi érzelmeimnek, dühnek, hogy ne ítéltkezzék elhamarkodottan. Ne engedjek a közhangulatnak, ne akarjak másoknak megfelelően beskatulyázni embereket. Mindig téged lássalak a másik emberben, a te pillantásod nézzén rám a másik ember tekintetéből, és ez a pillantás térítsen a helyes útra, amely feléd, hozzád vezet. Ámen.

Könyörülj rajtunk, Urunk!

Könyörülj rajtunk és a tisztítótűzben szenvedő lelkeken.

Jézus vállára veszi a keresztet – Fehérné Hordós Márti

Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Mikor vesszük fel keresztünket? Akkor, amikor elfogadjuk, hogy az Atya akaratára valósuljon meg életünkben.

Ilyen szerintem a mostani járványos idő, mert nem tehetem azt, amit szeretnék, elfogadom, hogy nem áldozhatok.

Vállalom az oltást, amelynek későbbi hatásai nem tisztázottak, hogy mielőbb vége legyen a járványnak.

A kórházi ágyak csendje. A betegszobák csendje. Az ápolásra szorulókat körülvevő szürke lámpafény.

A bennük derengő remény és a ki nem alvó öröm. Ők vállalják a szenvedést. Vállalják a keresztet, de nem egyedül, hanem Krisztussal együtt. Hordozzák érted, értem. Engesztelésül.

Könyörülj rajtunk, Urunk!

Könyörülj rajtunk és a tisztító tűzben szenvedő lelkeken.

Jézus először esik el – Partali Zoli

Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged!
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Eszembe jut első profán gyónásomra való felkészülésem.

Esek-kelek-nyúglódk. Zavart álldogálás a gyóntatószék előtt. Profán volt, mert nem kaptam feloldozást az elsőáldozási szentség hiányában.

Addig már hónapok óta hordozgattam a beazonosított első megbotlásom. A szennyem látványa belátásra készítetett, hogy tisztálkodni kellene. Azt a szennyet az értő szemek, akiknek számítok, is látják. Jézus, aki rám tekint, ő is szennynek látja.

Még nyolc év telt el, mire Feri atya másodmagammal felkészített az elsőáldozás és a bérmálás szentségére.

Tehát éveken át viseltem a „térdemen szakadt farmer nadrágomat”, „húztam a fájós térdemet”.

A Bojtos Farkú a háttérben ott mosolygott – Óh. Hát ez mind te vagy!

Milyen nehéz nekem megszabadulni az önvádtól, hogy tényleg a botlásból eredő térdre eséseim nem kizárólag én vagyok.

Az öröm, a hála felszabadítóan boldog érzései töltenek el, a kísértés elszenvedése után, amikor utólag ráébredek, hogy Jézus a bűnt már elhordozta értünk a Szent Kereszten. Adj nekem Uram éber lelki szemeket felismerni a közeledő kísértést, vagy legalább halló füleket meghallani igédet a kísértés elején. Ámen.

Könyörülj rajtunk, Urunk!

Könyörülj rajtunk és a tisztító tűzben szenvedő lelkeken.

Jézus találkozik édesanyjával – Molnár Judit

Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged!
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Simeon karjába vette a gyermek Jézust, és e szavakkal áldotta az Istent: „Bocsásd el most szolgálodat, Uram, békességben...” És így szólt anyjához, Máriához: „Sokaknak romlására és föltámadására lesz ő Izraelben: jel, amelynek ellene szegülnek, s a te lelkedet is tőr járja át, hogy így megnyilvánuljon sok szív érzése.” (Lk 2,28-35)

Az evangéliumok nem számolnak be Jézusnak Szent Anyjával való találkozásáról. De azt tudjuk, hogy Mária ott volt a Kálvária hegyén Jézus kereszttje alatt. Ő is végigment szent Fiával a kereszttúton. Milyen volt Jézus találkozása Szent Anyjával? Nem tudjuk, de elképzelhetjük:

„Valahogy átverekedtem magam a tömegen és a fiam mellé kerültem. Odszóltam Neki a nagy zajongásban. Megállt, tekintetünk találkozott. Az enyémben a gyötremelem, az övében a fájdalom és zavarodottság könnyei. Tehetetlennek éreztem magam, de akkor szemei ezt mondták: „Bátorság! Ennek így kell történnie.” És tovább cipelte kereszttjét. Tudtam, hogy igaza van, és mentem utána, magamban imádkozva.” – írja Richard G. Furey, C.Ss.R.

El sem tudom képzelni Szent Anya fájdalmát, így látnia fiát. „Ó, mi nagy volt ama drága – Szűzanya szomorúsága – Egyszülött szent magzatán.” (Stabat Mater)

Amikor az anyaság kerül szóba, a szívemben egy húr mindig megpendül, ez nekem édesen nehéz teher. Nekünk férjemmel, két gyermekünk van, de nem én hordtam ki őket kilenc hónapon át. Mi valóban valljuk, hogy ajándékba kaptuk őket (örökbefogadás útján), így is vigyázunk rájuk. A gyerekeknek mindig nagy szeretettel beszélünk Nóra és Heni nénikről, akik méhükben kihordták őket. Nagy tisztelet nekik, hogy nem dobták el ezeket a kis életeteket, és hogy a maguk módján igenis gondoskodtak róluk. Úgy, hogy ránk bízták őket. Az Úristen az embert a szüleivel gondolta el.

Hogyan tudja elengedni egy anya a gyerekeit? Akár csak a boltba, egy másik városba tanulni, egy másik országba dolgozni? Honnan merít erőt egy anya, hogy végig nézze gyermeke betegségét? És ezernyi nehézséget és boldogságot lehetne felsorolni, de a válasz csak egy lehet. Szemem mindig az Úristenen kell nyugodjon. Nem fordulhatok el, mert nem úgy alakulnak, nem az én szám íze szerint mennek a dolgok.

Adj erőt, úgy járjak az emberek közt, hogy meglássam, megismerjem bajukat és bűneiket, hogy a szemem soha be ne hunyjam, és a szívem soha be ne zárjam; hogy a világ ezer baját elfogadjam, elvállaljam, szenvedjek és engeszteljek.

Könyörülj rajtunk, Urunk!

Könyörülj rajtunk és a tisztító tűzben szenvedő lelkeken.

Cirenei Simon segít vinni a keresztet – Jankó Péter

Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

„ Drága Jézus, erőd egyre lankad, kényszeredve Simon segít rajtad. Ó, ha tudná szenvedésed titkát, de más szívvel vinné szent keresztfád! „

Jézus sok vért vesztett, egyre gyengébb, alig bírja a hatalmas gerendát. A katonák Simont állítják mellé segíteni, hogy elérjék a kivégzés helyét.

Szoktam-e bízgatás, felszólítás nélkül segíteni fáradt, idős testvéreimen, a környezetemben élő elesetteken, például egy beteg szomszédon, a plébánia szegényein, vagy akár rászoruló családtagjaimon?

Örömet találok a segítségben vagy csak muzsájból csinálom?

Jézusom, én olyan sokszor azt mondtam, fáradt vagyok imádkozni, embertársaimon segíteni... Bocsásd meg nekem!

Ha fáj valamim, a gyógyszertől várom a gyors, instant megoldást. Pedig hány-szor lehetnék én a gyógyír önmagam és mások számára. Ahogy Simon sem a könnyebb utat választotta, hanem áldozatot hozva ő maga cipelte a keresztet.

Uram add, hogy meglássam azokat a pillanatokat, amikor segíteni tudnék másokon! Legyek én a gyógyszer általad!

Könyörülj rajtunk, Urunk!

Könyörülj rajtunk és a tisztítótűzben szenvedő lelkeken.

Veronika kendőt nyújt Jézusnak – Klemm Julcsi

Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged!
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Apámnak gyermekkoromat már megbocsájtottam.
Születésnapja volt, megbeszéltük, hogy megyek, írta, hogy nagyon vár.
De nem volt otthon. Mint máskor sem.
Letettem a tortát, és gondoltam, leülök teázni a feleségével.
De nem kérdezte meg, kérek-e teát...
Másnap átmentem sógoromhoz, akinek szintén születésnapja volt, a kertben futólag
elmeséltem mennyire fájt, hogy egy teát sem kaptam Apunál.
Erre rám nézett, és abban az apró szempárban annyi, de annyi, de annyi szeretetet lát-
tam, és azt mondta: KÉRSZ EGY TEÁT?
És én Jézust láttam a szemében.
Még most is könny csordul ki a szememből...
Veronika vajon mit láthatott???

Könyörögj rajtunk, Urunk!
Könyörülj rajtunk és a tisztító tűzben szenvedő lelkeken.

Jézus másodszor esik el a kereszt súlya alatt – Halápi Miki

Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Krisztus, az ember, újra a porban... Elfáradt, kimerült, megingott, elesett... nem csoda, egy átvirrasztott éjszaka után, a fogságban töltött hosszú órák után, a bírák elé hurcoltatás után, barátaitól elhagyva, ellenségektől körbe véve. Megalázva, kigúnyolva, megcsúfolva, megkínózva. Elindulva az úton, ami a szégyenletes és kínkeserves halálba vezet. És mégsem marad lent, mégsem adja fel – el akarja végezni, amit elkezdett, végig akarja vinni az Atya akaratát. Példát ad nekünk arra, hogy nincs az a mélység, ahonnan nem lehet felállni; hogy nem az számít, hányszor esünk el, hanem sokkal inkább az, hogy hányszor kelünk fel.

Krisztus, az Isten, újra a porban... „*Aki engem látott, látta az Atyát*”. Felfoghatatlan módon, szó szerint porig alázza magát értünk. Annyi nemzedéken át próbált közeledni az emberhez, szívére beszélni, megtérésre buzdítani; rádöbbsenteni, milyen ő valójában, mi az ő álma az emberről – most így próbálja, a keresztúton, az emberileg elképzelhető legnagyobb szenvedést és megaláztatást vállalva. megmutatva azt is, hogy minden helyzetből fel lehet állni, van bocsánat minden bűnre, van feltámadás a halál után.

Uram, te jól ismeresz engem, magamnál is jobban. Látod, hogy sokszor már csak azért nem esek el, mert felállni se tudtam. Térden csúszva vánszorgok csak tovább az úton, ha van még erőm, akaratom egyáltalán haladni. Nem csak bűneim, függőségeim, rossz szokásaim húznak le. Sokkal inkább életemnek azok a területei, amiket nem akarok, nem merek neked átadni – szeretném magamnak megtartani az irányítást; félek, mi lesz, ha a te akaratod teljesül. És belebonyolódom a magam kisebb, nagyobb szelmalomharcaiba, aztán elfáradok, kimerülök, elkedvetlenedek, elvesztem a reményt.

És félelmeim, féltéseim – nem bírom még mindig meghallani és a mindennapokban megélni bátorító szavaidat, a jó hírt, „*Ne féljetek*”. Eláraszt az aggodalom a körülöttem levőkért: félttem családomat, barátaimat, ismerőseimet, akik éppen küzdenek a vírussal; aggódom azokért, akik más betegség miatt kellene, hogy orvosi, kórházi ellátást kapjanak, de minden késik, csúszik – és ha el is jutnak vizsgálatra, kezelésre, műtétre, akkor is ott lebeg felettük a megfertőződés veszélye. Aggódom azokért is, akik elvesztették munkájukat, vagy jövedelmük jelentős részét; azokért, akik magányosan töltik a bezártság napjait; vagy azokért, akikre éppen rászakadt a gyerekek tanításának feladata, és nehezen küzdenek meg a feladattal.

Uram, köszönöm, hogy neked bármit elmondhatok, előtted semmit nem kell szégyellnem, soha nem hagysz egyedül keresztimmal – köszönöm megnyugtató, csendes jelenléted, melyet imáimban megtapasztalhatok.

Köszönöm, hogy közösségbe hívtál, társakat adtál, és engem is társnak adtál mások számára az útra. Látod, több mint egy éve készülünk a 101-ik hétvégére – ez már a második nagybőjtünk, eltelt már egy advent is; már két kitűzött időpontot kellett elhalasztanunk; személyesen alig tudtunk találkozni, az utóbbi időben már szentmise sem. Nem hiszem, hogy lenne bárki is a csapatból, aki legalább egyszer ne vesztette volna el a reményt, ne érezte volna, hogy „itt a vége, nem csinálom tovább” – az viszont biztos, hogy mindig volt legalább egy valaki, aki lelkesíteni tudta a csüggedőket, aki fel tudta szítani a kialvó tüzet. Így végleg nem adtuk fel, hanem haladunk tovább feléd, a beléd vetett bizalommal, a te kegyelmedből.

Könyörülj rajtunk, Urunk!

Könyörülj rajtunk és a tisztító tűzben szenvedő lelkeken!

**Jézus találkozik a síró asszonyokkal – Hámori Vali,
Juhász Kati, Kovács Ádám**

Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged!
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Meddő szájalom vagy szerető együttérzés? Mit fejez ki Jézus és a síró asszonyok találkozósa? A stációk közül ez az egyetlen, aminél évtizedek óta nem tudom eldönteni, melyik változat az igazi.

Kegyes Jézus! Te jelenlétedet kívánsz tőlünk, és hitet, hogy higgyünk Benned. A világító mécsek olyan könnyen kialusznak. Félünk, szorongunk, lebénulunk. Amikor az Oltáriszentség előtt peregnek a könnyeim, Te akkor is azt üzened, hogy merjek előre tekinteni! *„Sírjatok magatok és gyermekeitek miatt!”* A könny nem szégyellni való dolog, hanem nagy titok.

Uram, Jézus! Ha te jelen vagy az életemben, akkor én is képes vagyok fény lenni, akkor tudom tovább adni a te fényedet, mert bátorsággal töltesz el.

„Adj bízó szívet, amely a más gondviselésében éli, a holnapot és az örökkévalót pedig kezedből várja.” (A nagylelkűség zsoltára)

Szavainkat szomjazó Jézus, könyörülj rajtunk!

Voltak ezen a gyötrelmes keresztúton, akik együttérzéssel kísérték, sirattak, ez a lényegen nem változtat, egyedül viszed a Golgotára súlyos keresztedet, az én bűnemet!

Beteglátogatásom során az egyik onkológiai osztályon majdnem egy évig beszélgethettem, hallgattam egy súlyosan beteg férfi hitvallását. Mélyen hívő volt, vitte a keresztjét, elfogadta a fájdalmakat, ő vigasztalta a hozzátartozóit. Szenvedését fölajánlotta az Úrnak sokakért, közöttük a magyar ifjúságért.

Tehetetlenül nézni szerettünk szenvedését, igazán nagy fájdalom, gyötrelmem. Drága Uram, Jézus Krisztus, te mégis azt mondod, hogy ne téged sirassunk, hanem a bűnünket.

Egy atyától hallottam: *„Nem azt kell siratni, aki keresztet hordoz, hanem azt, aki másokra keresztet rak.”*

Ha csak külső szemlélője vagyok a világnak, akkor csak szájakozni tudok; ha Jézus nyomán szívvel és lélekkel próbálok enyhíteni házastársam, szüleim, gyermekeim, és az utamba kerülő emberek fájdalmát enyhíteni, akkor pedig együtt érző, együtt élő.

Add Uram, hogy észrevegyem mások fájdalmát és megfeledkezzem a magam nehézségeiről! Segíts, hogy vigasz lehessen mások fájdalmában!

Könyörülj rajtunk, Urunk!

Könyörülj rajtunk és a tisztító tűzben szenvedő lelkeken.

Jézus harmadszor is elesik – Szentes Dóri

Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged!
Mert szent keresztet által megváltottad a világot.

Jézusom! Te harmadszor esel el, és kelsz fel. A bennem lévő gőg megint a földre sújt, ahogy újra és újra elbukom a küzdelmemben.

Egy-két éve történt, amikor „szuperanyaságom” teljes tudatában kivittem a kisfiamat a Hajógyári-szigetre csúszdázni egy hétköznapi délután. Gondolván, hogy rendkívül fáradt vagyok, és különben is, nem vagyok én már gyerek, leültem a csúszdák aljánál lévő egyik padra. Kisfiam kiabált, hogy: „Anya, gyere velem csúszdázni!” Én válaszoltam, hogy: „Most nem megyek, csússzál egyedül!” Erre ő boldogan játszott egyedül, többet nem is kérdezett... Nem sokkal később megjelent egy kisebb csapat 10 év körüli gyerek (kb. akkorák, mint az én fiam) egy tanárnővel, valószínűleg napközi-sek lehettek. A tanárnő cigarettázott. A gyerekek elfutottak a csúszdákhoz, és elkezdtek játszani. Én még mindig nagyon büszkén ültem a padon (fél órája meg se moccanam☺), hogy milyen klassz anya vagyok... És persze pillanatok alatt megvolt a véleményem a tanárnőről, aki cigizett, mert mégis milyen dolog már cigizni, főleg egy játszótéren????

Néhány perc múlva kiabáltak a gyerekek, hogy: „X néni, gyere velünk csúszdázni!” X néni addigra elszívta a cigijét, és fogta magát, elindult a gyerekekkel játszani!!!! Felment velük a nagy csúszda tetejére, és lecsúszott ő is a gyerekek után, azok óriási visongása közepette. Nagyot nevettek együtt, mikor X néni leért a csúszda aljára, körbeállták, ölelgették, és mentek új körre. Csúsztak újra, nevetés, visongás, az együtt-lét öröme...

Én viszont egyedül ültem továbbra is a padon, kisfiam már nem is foglalkozott velem, csúszott ő is, sőt örömmel hallgatta a többi gyerek visongását, bekapcsolódott ő is!!! Én pedig kezdtem egyre jobban összemenni a saját szememben, amit persze senki nem látott, csak én éreztem legbelül... Újra győzött a gőg, újra elbuktam. Mint ahogy azóta még nagyon sokszor...

Aztán később rájöttem megint, hogy micsoda személyes figyelem jár nekem az Úristentől! Olyan finoman terelget, és koppint a fejemre, hogy néha nagyon nehéz észrevenni! Add, hogy finom jelzéseidet mindig észrevegyem, és meglássam az utat, amelyet mutatsz nekem!

Köszönöm, Uram, hogy fontos vagyok neked, hogy figyelemmel kíséred minden lépésemet! Adj erőt, hogy felkeljek minden bukásom után, mint ahogy te felálltál és továbbmentél a harmadik elesésed után!

Köszönöm, hogy te így is szeretsz, hogy gyenge és esendő vagyok!

Könyörülj rajtunk, Urunk!

Könyörülj rajtunk és a tisztító tűzben szenvedő lelkeken.

Jézust megfosztják ruháitól – Szépfy-Borbás Réka

Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

A ruha nem csupán az, ami. Egy jelkép. Elfed, vagy éppenséggel megmutat bizonyos részeket a viselőjéből. De emellett méltóságot ad. Többek között ettől vagyunk mások, mint az állatok vagy bármely más élőlény. Hogy dönthetünk. Akár arról, hogy mit és hogyan viselünk.

Azáltal, hogy Jézust megfosztották ruháitól, valójában a méltóságát, a szabad döntés jogát vették el és kiszolgáltatottá tették.

A meztelenség pedig felfedi a hibáinkat, a gyengeségeinket, amit talán nem akartunk megmutatni.

Sok szempontból ilyen volt számomra az elmúlt év. Szembe kellett nézmem a korlátaimmal, megtapasztalni a gyengeségeimet. Megéltem a tehetetlenséget, ahogy egyik napról a másikra teljesen át kellett alakítanunk az életünket. Ebben nem volt szabad döntés. A vírus jött és nem várta meg, hogy elfogadjuk, feldolgozzuk. Mégis idő kellett ahhoz, hogy átalakuljon bennem is a világhoz való új felállás. Addig pedig küzdöttem a maximalizmussal, a lelkiismeret furdalással, hogy képtelen vagyok mindent úgy megadni a gyerekeknek, ahogy elképzeltem, ráadásul közben a saját feladattal is elbukom.

És akkor megálltam. Sírtam és kértem. Ott álltam lecsupaszítva Isten előtt, kérve, hogy segítsen továbbmenni. Segítsen elfogadni és segítsen mindig ELÉG JÓL dönteni, amit pedig kell, elengedni.

Ő pedig ott állt és áll azóta is. Átölelt, betakart és biztonságban éreztem magam. Tudtam, hogy rábízhatom magam, mert minden nehézség ellenére mindig ott lesz, hogy elkapjon, ha kell. Pont úgy, ahogy a Fiát sem hagyta magára. Ámen.

Könyörülj rajtunk Urunk!

Könyörülj rajtunk és a tisztító tűzben szenvedő lelkeken.

Jézust keresztre szegezik! – Nabilek Ági

Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged!
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

*„A keresztre szegezik szent tested, fájdalmadon szívünk roskad, reszket.
Roskadj össze kereszt kemény fája, mert az Jézus kínhalálos ágya.”*
Jézusnak értünk kellett megfeszíttetnie!

Áldást osztó, csodákat tevő és gyógyító kezeit bűneink szegezték át, és Ő szelíden csak ennyit mondott: *„Atyám bocsásd meg nekik, hiszen nem tudják, mit tesznek!”*

A gonosz még itt is próbálkozik, folyamatosan kísérti és gúnyolja Őt! *„Ha Isten fia vagy szállj le a keresztről!”*

De értünk a végsőkig viselte a kereszt fájdalmát, hogy előkészítse utunkat az örök életre. Így kell a kísértések és szenvedések közepette megfeszülnünk és kitartanunk Jézus mellett!

Ez sokszor nehéz, például, amikor egy közeli hozzátartozónk vagy mi leszünk súlyos betegek és nem látjuk a kiutat, vagy amikor a családban vita keletkezik és kilátástalannak találjuk a helyzetünket. De a hétköznapiak során is számos esetben érezzük a kereszt fájdalmát, amikor például a munkahelyünkön támadások érnek vagy egyszerűen valaki nem ért meg bennünket.

Bármikor feladhatjuk, bármikor mondhatunk nemet, de azzal csak Jézustól távolodunk el.

Uram! Figyelmetlenségeimmel, érzéketlenségeimmel hányszor én is hozzá járultam a keresztre szegezésedhez.... Jézusom add, hogy szavaim legyenek építő kövek!

Te vagy minden irgalom és kegyelem mélysége. Emlékeztess sebeid mélységére és a borzalmas kínokra, melyeket ezek a sebek okoztak, az én bűneim miatt is.

Könyörülj rajtunk, Urunk!

Könyörülj rajtunk és a tisztító tűzben szenvedő lelkeken.

Jézus meghal a kereszten – Horváth Péter

Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged!
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Jézus megalázva, megverve, összetörve, eltorzítva, szenvedve, meghal a kereszten.

Kezei szétfeszítve, szegekkel a fához kiverve, teste előre dől, a mellkasa szakad, a tüdő nem kap levegőt. Ember volt, Istenként. Bele gondoltál már ember, testvérem, hogy mit élt meg ő ott a Golgotán, mint ember? Milyen szenvedéseket? Mert mindenki, aki akkor ott volt, s látta a szenvedését, volt, aki hitt, volt, aki nem értette. Miért nem száll le a keresztről, ha Isten fia? Megtehetné.

De ő akkor ugyan olyan ember volt, mint te vagy én, barátom. Vajon Jézus szégyellte magát? Szerette volna, hogy végre véget érjen a szenvedése? Kívánta volna már a halált? Hányszor van elegünk az életünkből, mennyiszor szégyenkeztünk már? Legutóbb mikor gondoltál rá, hogy elég, elég? Támogatás hiányában akarsz te élni? Isten, az Atyja, nem támogatta – mondhatod testvérem –, de ő alázattal megtette, amit meg kellett. Isten szerette, mint egy igazi édesapa. De Isten mindannyiunk édesapja, a tiéd is, húgom, a tiéd is, nővérem, a tiéd is, bátyám, a tiéd is, öcsém. Az Úr egyszülött fiát adta értünk. Hányszor olvastuk, hallottuk már ezt a gondolatot. Bele gondoltál, hogy ez mennyire igaz?

Jézust anya szülte, Mária. Aki szintén ott állt a kereszt alatt, mint megannyi zsidó, római katona, Jézus barátja, apostola. Ott állt Mária. Szűz Mária. Akit József, Mária jegyese úgy is elfogadott, hogy tudta, Jézus nem általa lett e világon, hanem egy sokkal magasabb hatalom által. Jézus emberként megszületett egy jászolban Betlehemben, egy istállóban, majd meghalt egy kereszten a Golgotán, mint egy bűnöző. Beteljesedett.

Te hányszor mondtad már ki magadban? „*Atyám, ha lehetséges, ne kelljen ki innom a szenvedések kelyhét!*”, s ennyi... Mert mi emberek, nem akarunk szenvedni. Vicces nem? De Jézus tovább mondta. „*De, legyen meg a Te akaratod!*” Képesek vagyunk mi erre? Képesek vagyunk megannyi szenvedésünk során, azt mondani, hogy „*legyen meg a Te akaratod!*” Dehogy, soha nem mondjuk ezt ki igazából, barátom! Mert mi emberileg ezt nem éljük meg. Mert nem akarunk szenvedni, nem akarjuk elengedni, hogy ne befolyásolhassuk a halált is akár.

Ott volt a bátyám feje az ölemben. Haldokolt két napja, s azt mondtam, nem, nem bírom tovább, én nem bírom, adjunk neki morfiumot, csak segítsük át. Szörnyű volt látni is, amin ő akkor átment. Mai napig látom magam előtt Bélám. Olyan volt, ahogy meghalt, mint Jézus. Kilehelte a lelkét, ahogy mondani szoktuk. Előbb nyirkos lett a bőre, majd hideg, majd jéghideg, egyre lassabban vette a levegőt. Majd egy furcsa hang a fogai között. S vége.

Hogy élhette meg Jézus anyja? Barátai, apostolai? Látják szenvedni a kereszten, de nem vethetnek ennek véget. Mert ott az Úr vetett véget. Nem az ember. Meghasadt a jeruzsálemi zsidó templom függönye, mennydörgés, ahogy leírja minden evangélium, azok is, amelyeket az egyházunk soha nem fogadott el. Meghasadt a föld. Az Úr magához szólította.

Ezzel elvette a világ bűneit. A te bűnödet is, az enyémet is, anyám bűnét is, mindenkiét.

Hívó ember gyónni jár. Kádár mondta anno a parlamentben gúnyosan „*a jó keresztények elmennek gyónni, majd kijövet újra el is követik.*” Nos, nekünk a hitünk és a válásunk szerint azóta, mióta Urunk Jézus Krisztus meghalt ott a kereszten, ez megadott. Isten minden bűnt megbocsájt. S a pap csak egy eszköz ehhez. De igazából az igazi isteni kapcsolattal rendelkező tudja, ha mélyen megbánja bűnét, az Úr megbocsájtást ad, nem is kell ehhez a gyóntató szék, s a pap. Csak ígérd meg, hogy próbálsz Isten segítségével nem újra elkövetni.

Fontolgattad esetleg az öngyilkosság gondolatát? Elvetettél már életet, abortusz? Vagy csak „szimplán”, öltél embert? Mert akkor megtapasztaltad, micsoda kiüresedés megy végbe benned olyankor. Adj hálát a saját életedért, azért, mert neked mindig, mindig van lehetőséged felállni, s újrakezdeni. Minden nap egy új nap. S adj hálát a szüleid, a testvéred, a szerelmed, a gyermekeid, vagy a nagyszüleid, a barátaid életéért. Az élet egy csoda. Nem eldobni, elvenni kell, hanem megbecsülni. S szépen élni.

Jézus halálának pillanatában, majd feltámadásának perspektívájából világosodik meg életünk igazi értelme. A bűnt, a halált le lehet győzni. Elég, ha hiszel az Úrban, Jézusban és a Szentlélekben. Valóban, nem csak úgy mondod. Nézd Jézus végtelen szeretetét. Egy ilyen hit lehetővé teszi, hogy helyre álljon a méltóságod, még a legsúlyosabb bűneid után is. Ennek a hitnek a segítségével győzedelmeskedünk a halál, és a gyűlölet felett.

Én gyűlöltem már embert. Bátyám második feleségét. Vagy a szerelmem zaklatóját. Vagy. Legutóbb a szülő anyámat. De meg kell tudnom bocsájtani. Ki kell tudnom engesztelődnöm velük.

Erőt ad, hogy megbocsájtjuk egymás bűneit is. Még ha súlyosabbak is.

Kitagadott anyád? Megutált a nagy, kamasz, felnőtt gyermekek? Nem bízol a feleségedben, párodban? Szeresd őket.

Imádkozz, imádkozz azokért, akik nem élvezhetik valóban tiszta lélekkel az életük.

S gondold el, ma miért feszítettél te is keresztre?

Van értelme, lesz értelme feltámadnod? Persze, hogy van, persze, hogy lesz, csak higgy ebben, keresd Jézust.

Milyen sírt vagy bármi más gyászt vagy képes hátra hagyni?

Milyen sírt hagynál ma hátra magad után? Ki lenne ott? Ki siratna meg? Milyen is lenne a te Golgotád? Ki hinné azt, hogy te most már megnyugodva megtértél az Uradhoz, Istenedhez?

Gondolkozz, három nap múlva te miből támadnál fel?

Milyen sírt hagynál hátra? Anyád ott lenne vajon? Melletted lenne a párod? Minden olyan alkalommal, amikor nagyon nagy szükséged van rá, veled volt? S akkor is ott lenne?

Miért, kiért adsz ma hálát? Gyermekeidért? Idős szüleidért, vagy a párodért, vagy egyáltalán örülsz csak, hogy élsz?

Milyen lenne a halálod? Gyónnál előtte? Mikor tudod, hogy vége?

Mit hagynál hátra, bűnt, haragot, lelki megbetegedést, örök kritizálást?

Volt értelme élned? Volt értelme a mai napnak?

Szíved most haragos, vagy megkönnyebbült ezen gondolatok után?

Vajon mi a jobb, ha haragos vagy, mert szíven talált? Vagy ha megkönnyebbült, mert segített rádöbbedni valamire?

„Az emberek nagyon szívósak tudnak lenni, amikor képzelt függetlenségük kincseit védik.” (A Viskó, 195. oldal.)

Könyörülj rajtunk, Urunk!

Könyörülj rajtunk és a tisztító tűzben szenvedő lelkeken.

Jézus testét leveszik a keresztről – Parizán Bea

Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged!
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Milyen nagy fájdalom egy szeretettünk elvesztése, főleg, ha a gyermekünk!

Szerencsémre, én csak majdnem vesztettem el a lányomat, de az is szörnyű volt. Lányom születése után két vetélésem volt. A második sokkal jobban fájt, mind testileg, mind lelkileg. Összezuhantam és éreztem, hogy többre van szükségem, így bekapcsolódtam egy felnőtt hittan csoportba. A harmadik várandósságból született egy fiam, ő most 14 éves. Júniusban lesz három éve, hogy elhagyott minket a férjem. Amikor elment, egy hét múlva a lányom megmagyarázhatatlan módon nagyon magas lázat produkált és eszméletét veszítette. A kórházban azt mondták pszichés.

Egy hónap múlva elment a barátnőjéhez Ceglédbercelbe bulizni. Éjjel hívott a rendőrség, hogy baj van. Mivel nem szokott inni, olyan állapotba került, hogy ha nem hívták volna a mentőt, már nem élne. Még nem volt okos telefonom, a bátyám sem, én sem tudtuk az utat. Nem tudtuk, hogy van, mi van vele. Az apját nem tudtam még reggel sem elérni. Szörnyű volt a tehetetlenség, bizonytalanság! A kórházat elértem éjjel, azt mondták reggel menjek. Utólag azt mondta az orvos, hogy olyan állapotban volt, hogy jó, hogy nem láttam a lányomat éjjel. A testvérem barátja vitt el, akit még alig ismertem. A férjemmel rosszabb lett volna, ismerve természetét.

A lányom jól van, tanul és fest. A Magyar Képzőművészeti Egyetemre szeretne majd felvételizni. A férjem miatt soha nem jutott eszembe, hogy számon kérjem a Jó Istent. Ha a lányomat is elvesztettem volna, biztos többször kérdeztem volna értetlenül, hogy miért. Máriának szörnyű érzés lehetett a fiát elveszítenie, főleg úgy, hogy semmi rosszat nem tett és nem érdekeltte meg ezt a szörnyű szenvedést és halált. Tudom, hogy sok ember elfordul tőled Istenem, amikor elveszíti egy szeretett személyét. Kérlek, Jézusom segítsd őket, és minket is, akik hiszünk benned, hogy békét és megnyugvást találjunk édesanyád ölelő karjaiban!

Könyörülj rajtunk Urunk!

Könyörülj rajtunk és a tisztítótűzben szenvedő lelkeken.

Jézust sírba teszik – Selmeci Dóra

Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged!
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Az emberek végigkísérték földi életútján az Emberfiát. Testét végső nyughelyére tették, a sír elé követ gördítettek. Ők eddig kísérhették Jézust. Ami ezután következik, azt már az Isten cselekszi!

Mi is eddig kísérhetjük szeretteinket, barátainkat. A sír ott áll kettős emlékként: egyfelől emlékezünk az elhunyra, annak életünkben betöltött szerepére, másrészt emlékszünk Jézus ígéretére, hogy aki benne hisz, az nem hal meg, hanem örökké élni fog. Minden bizalmunkat ebbe az ígéretbe kell fektetnünk! A halál csak egy állomás életünk folyamán.

Én még nem temettem közeli hozzátartozómat. Nekem a sír képletesen azon földi terhek nyughelyét jelenti, amiket hordozok, és amikre emberi erőmből nem telik megoldás. Ilyen gondok mindig voltak, vannak és lesznek az életemben. Például:

- félidőben elveszteni egy gyermeket,
- megélni, hogy a férjem a család és a katolikus hit helyett más vallást, más közösséget választ
- látni, hogy gyermekem minden ellenkezésem ellenére olyan úton halad, ami számomra elfogadhatatlan

Ezek mind-mind olyan helyzetek, amik roppantmód próbára tették és teszik a hitemet, az Istenbe vetett bizalmamat. Pedig Istennek megvan a maga tökéletes terve az életem számára, de nem teheti meg a következő lépést addig, amíg el nem fogadom jelenlegi körülményeimet úgy, mint az ő tervének a részét. Le kell tennem ezeket az emberi erővel megoldhatatlan gondokat és át kell adnom az Úrnak.

Benne bízva teszem e terheket a sírba, és elfogadom, hogy ami rossz az életemben helyet kapott, az nem véletlenül, hanem az ő jóváhagyásával történik az életemben.

A sír elé követ gördíték mementóul.
Ami ezután történik, azt már Isten cselekszi!

Könyörülj rajtunk Urunk!
Könyörülj rajtunk és a tisztító tűzben szenvedő lelkeken.

Jézus feltámadt – Hohner Ági

Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged!
Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

„Földbe tér a búzaszem, kicsírázik csendesen.”

A tavalyi keresztúton épp a vállamra vettem egy nehéz keresztet. Ahogy 50-es éveink elejére értünk férjemmel, nem az volt többé a kérdés számunkra, hogy mi mit várunk az élettől, hanem hogy az ÉLET mit vár tőlünk.

Anyósom halálával nehéz időszak köszöntött ránk, addigi életünk rendje felborult. Kis alapterületű lakásunk nappalijába befogadtuk az önálló életvitelre képtelen apósomat.

Tudtam, hogy ezt kell tennünk, de belül megdöbbenést, fájdalmat és keserűséget is éreztem, amikor állandó lakcíme visszavonhatatlanul a mi lakcímünk lett, az életterem nagy részét saját döntésem alapján átadtam neki.

Ez a rossz érzés, addigi életünk elgyászolása hónapokig tartott, majd *néhány hónapja meglepődve vettem észre, hogy egy mélyen gyökerező öröm van a szívemben.*

Örülök, hogy gondoskodhatok apósomról. Örülök, hogy itt van köztünk. Örülök, hogy sokat javult a kedélyállapota és egészségi állapota. Örülök, ha mosolyog, beszélget, nótázik, vagy a humorát csillogtatja meg. Örülök, ha az életéről mesél. Örülök, ha ízlik neki az ebéd. Örülök, ha összepárosítja a kimosott zoknikat. Örülök, hogy ünneplőbe öltözve eljött velünk a templomba, az anyósom halálának első évfordulója alkalmából felajánlott szentmisére, ahol olyan benyomást szerzett, amit azóta is emleget.

Örülök, hogy elhunyt anyósomat láttam álmomban mosolyogni, olyan felszabadult mosollyal, ami megerősít abban a hitben, hogy az ő lelke megnyugodott és megvan elégedve azzal, ahogy halála után a férje sorsát rendeztük.

Ez az öröm lehet a feltámadás öröme? Valóban Jézus él bennünk töredékességünk és tökéletlenségünk ellenére is? Igen!
Köszönöm Uram, hogy a Te feltámadásod örömét ilyen módon is megtapasztalhatom az életemben!

Könyörülj rajtunk Urunk!

Könyörülj rajtunk és a tisztítótűzben szenvedő lelkeken.